
Aurora

60 - 65 kapitola

Zuzana Zrneková

www.zuzanazrnekova.sk

© 2024

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2024

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

V malej skupinke sa Célie presúva po pokojnej riečke do kmeňovej osady vodných, kde strávi leto. Joseph prijal aurorské meno Jole a Célie si uvedomuje ako veľmi sa stotožnil so životom na Aurore.

Spolu s Lonou a Nolem sa vydajú na nejaký čas do osady tkáčov. Célie a Nole si tu užívajú každodenné výlety. Nakoniec sú požiadaní o pomoc. Nole podporuje novopečenú matku liečivým spevom Thia a Célie pomáha s prvými zbermi úrody.

Leto sa pomaly končí a tak ich čaká opäť obrad Muno, no tiež obrad poďakovania za úrody, ktorý je začiatkom nového aurorského roka.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
60 – Jeseň v znamení ohnivých	04
61 – Skrytá bolesť a singu	10
62 – Sen z budúcnosti	17
63 – Dokonalý deň	24
64 – Tajomstvo trinástej tabuľky	31
65 – Zvláštny odkaz	38

60 - Jeseň v znamení ohnivých

Jeseň sa pomaly rozbiehala, bola teplá a veľmi príjemná. Napokon len priamo v Roraime sa dalo hovoriť o skutočnej zime. Všade na ostrove je podnebie oveľa miernejšie.

Bola som zvedavá na Tharu ohnivých, no stále sa niečo dialo, stále bolo treba s niečím pomôcť a mne sa nedarilo tam zájsť. Od tohto nového roka sem prišla aj Zinia. Bude to jej nové pôsobisko, tak ako pre Zoru a Natuhu osada vzdušných. Veľmi som sa tomu potešila.

Po dňoch a nociach samoty v tej podkrovnej izbe, sa ku mne pridala Zini. Podvečer sme si každá čítali tú svoju knihu, hoci mne sa vôbec nezdalo, že by som sa zlepšila v čítaní. A tak mi Zinia navrhla, že najskôr mi niečo prečíta ona a ja som zároveň sedela blízko nej a sledovala čo práve číta. Potom som si to mala sama prečítať a najlepšie nahlas.

Zini ma posmeľovala a nabádala na trpezlivosť. Predsa aj im to chvíľu trvalo, kým sa naučili čítať a písať. Či vari ja som svoj jazyk hneď vedela takto používať? Nuž veru nie.

Sama som si nebola istá, prečo mi toto ide tak ťažko. Ovládala som niekoľko jazykov aj v písme a predsa toto písmo bolo tak osobitné, ako nič čo som doposiaľ poznala. Verila som však, že sa to poddá. Zostala už len otázka kedy.

Hodne času som v tieto dni trávila prípravou liečivých masťí a tinktúr v spoločnosti hlavne zemských vyvolených. Napokon, stále sa spracovávali plody zeme. Toto tvorenie bolo veľmi podnetné, veľa som sa z neho učila, ktorá bylinka, plod, či listy na čo sú dobré. Spomenula som si, ako som na jar začínala v osade vzdušných s prvými pokusmi a že tam sme robili aj veľa líčidiel.

Ohniví boli veru iní.

Mali v sebe takú zvláštnu žiaru. Dlhé, gaštanové vlasy mali často zapletené do vrkoča. Farbu očí som len ťažko vedela identifikovať, bola skôr modrá no s akýmsi sivastým

nádychom. Boli veľmi srdeční a vyžarovalo z nich niečo príjemne hrejivé.

Jedno ráno mi Nole oznámil, že po raňajšom hodovaní pôjdeme do centrálného pavilónu, že ma tam niečo čaká. Nemala som potuchy o čom hovorí a netušila som, čo mám vlastne čakať.

A tak sme sa vybrali. Išla s nami aj Zini. Tak trošku záhadne sa usmievala, vnímala som jej nadšenie a ako jej oči nesmierne žiarili.

Takmer som na to aj zabudla. Bolo to už niekoľko mesiacov, čo som bola prvýkrát v osade tkáčov a tam mi vtedy Femia prisľúbila jeden taký, vlastne ani neviem ako to nazvať. Bola to vesta, no tie predné časti boli dlhšie a prekladali sa vždy na náprotivné plece. Niečo ako zavinovacia vesta alebo šatka vesta.

Femia sa ma vtedy pýtala, či nechám výber farby na ňu a ja som súhlasila. Verila som, že vyberie farby, ktoré sa mi budú naozaj páčiť. A nesklamala. Celé to malo niekoľko farieb. Jedna časť bola ružová, ako jemná malinová pena s nádychom do fialkova. Pozoruhodná farba. Zadná časť,

bola sivasto ružová. A druhé “krídlo” bolo sýtej tmavo ružovej farby.

Musím priznať, že výber farby ma celkom prekvapil. Myslela som si, že vyberie modrasté tóny, pretože pri tých sa najviac tak nejako záhadne usmievala. No myslím, že toto bolo ešte lepšie ako som si vôbec dokázala predstaviť.

Aj pre Zini tu jedna taká vesta čakala. Jej farby boli skôr zemité, doplnené svetlou marhuľkovou. Prepravná kapsula priniesla ešte zopár takýchto kúskov a niekoľko ďalších žien si vybralo takú, ktorá sa im najviac páčila.

Na Ziniu tu ešte čakala aj nová kniha. Neviem čomu sa tešila viac, či tej veste a či knihe. Bola priam vo vytržení a cestou späť do domu hostí sa priam vznášala.

Vyzdvihli sme aj malé boxy s neviem čím presne, no boli ťažké a tak sa naložili opäť na nejaký ten ich vynález. Bolo to jednoduché prepravné vznášadlo skôr pre boxy ako pre ľudí. Pomaly sme to vybalovali, musím priznať, páchlo to celkom dosť, no všetci sa tvárili akoby to bol prinajmenšom zlatý poklad.

Bola tam čiastočne aj zemina zmiešaná s pieskom a z nej vylovili niekoľko väčších čiernych zemiakov. Teda aspoň tie mi to svojim tvarom pripomínalo. Ostatné nechali tam a ten box len uložili na studené miesto pod schodami.

Pozorovala som, ako sa Zini a všetci naokolo celkom sústredia. Pracovali ticho, prerezávali to na malé tenké plátky a vkladali do pohára ako na zaváraniny. Potom to zalievali odvarom modrastej farby, čo sa varil už od rána. Ten voňal príjemne a ja som si nevedela predstaviť, čo z toho bude, keď sa ten zápach stretne s tým voňavým, čo preváži. Pracovali naozaj sústredene, vlastne si ma ani moc nevšímali.

Až potom, čo skončili mi Nalu povedal, že sú to podzemné hľuzy, veľmi liečivé a že teraz je ich čas. Každá kmeňová osada dostane niekoľko tých hľúz na spracovanie a vytvorí liečivo, ktoré sa v zimných mesiacoch pridáva po kvapkách do čaju. Zima tu bola viac daždivá ako naozaj zima a ja som si uvedomila, že radšej som mala sneh ako keď neustále pršalo.

Postupne, počas nasledujúcich troch dní, spracujú všetky tie hľuzy. Takže bolo jasné, čo ma čaká. Vôbec som sa

netešila, že by som sa ich mala dotýkať, no na moje prekvapenie mi dali voľno.

“Možno na rok Célie. Ak sa nesprávne s nimi pracuje, môžu byť aj jedovaté. My sami sa s nimi učíme pracovať po niekoľko rokov.” - to bolo vysvetlenie Zinie.

A tak som sa viac v tieto dni oddávala čítaniu. Tie tri dni vonku stále pršalo a ja som dúfala, že aj tu na ostrove je niečo ako babie leto. Aj keď som nepracovala s tými hľuzami, stále som ich všade cítila. Vďaka tomu niekoľko dňovému intenzívnemu dažďu som mala pocit, že vlhkosť sa mi vkráda priam do kostí a preto som bola veľmi rada, keď jedného večera v spoločenskej miestnosti sa rozhorel oheň. Bolo to príjemné a rovnako príjemné, ak nie ešte viac.

Popíjali sme teplý nápoj, pripomínal kakao, trochu horké, so závanom nevšednej sladkosti. Bol to čarovný večer, ktorý ma aj po rokoch hreje pri srdci. Zinia nám čítala z knihy, rozprávali sme sa, do toho pukal oheň a my sme chlipkali tento teplučký nápoj. Prialo som si, aby takéto chvíle nikdy neskončili, aby boli súčasťou môjho života čo možno najviac.

S novým ránom prišli i slnečné lúče a vytúžené babie leto. Zhlboka som sa nadýchla toho čerstvého voňavého vzduchu. Ten čas som vždy milovala a nebolo tomu inak ani teraz.

Pomaly som začínala chodiť do domu práce na začiatku osady. Ohnivý pracovali aj s kovom a to hlavne počas chladnejších mesiacov, keď páľava leta ustúpila. Vtedy tvorili. Medzi iným aj náramky pre všetkých, čo boli pripravení podstúpiť obrad spojenia. No nielen to. Pracovali aj so sklom a vytvárali krásne umelecké diela. Doteraz som tu poväčšine videla skôr jednoduché praktické kúsky.

Sklo ma vždy fascinovalo. Je to veľmi pevný materiál a predsa krehký. Znesie toho veľa, ale keď praskne a rozbije sa, nie je možné ho zachrániť. Vyrábali aj farebné sklo. Mala som možnosť nahliadnúť aj do tohto procesu, no skôr pre zaujímavosť, ako že by ma to chceli učiť.

Ohniví tvorili aj malé tepané lampášiky s dierkami. Veľmi mi pripomínali tie, aké sme na cestách videli v Marakéši. Moja mamka nimi bola celkom očarená a bola rozhodnutá,

že také lampy musí mať. Teraz som mala možnosť prihliadať ako sa také, im podobné kúsky, tvoria.

Boli tak zvláštni, tak záhadní. Ani vlastne neviem ako ich popísať. Muži boli hodne silní, pripomínali mi zemských, ktorých som doteraz spoznala. Myslím, že oplývali aj hlbokou vnútornou silou, akousi bohabojnosťou.

Ženy mi veľmi pripomínali moju vlastnú mamku. Aj ona v sebe mala tú nezlomnosť, tú silu nevzdať sa napriek nepriazni osudu. Vtedy sa mi to často zdalo také bláznivé, keď trvala na dodržiavaní zvyklostí aj keď sme boli mimo náš domov. Alebo, keď tak tvrdohlavo trvala na tom, že počas Vianoc sa nebude nikam cestovať, že rodina musí byť pospolu. Až tu, teraz, som začínala vnímať celkom iný rozmer toho celého.

Tak ako moja mama aj tieto ženy ohňa veľmi dbali na dodržiavanie zvyklostí či rituálov. Vnášali niečo posvätné, hoci len do raňajšieho hodovania. Ani som si nemyslela, že je to možné ešte viac ako som to dosiaľ zažívala. Sama som celkom nevedela čo to je, no vytvárali nepochybne atmosféru, ktorá navodzovala ten pocit rodiny. A to bez ohľadu na príbuzenský vzťah.

Áno, až tu, tak ďaleko od môjho domova, s vedomím, že už nikdy svoju mamku neuvidím, som ju viac a viac chápala. Hodne som na ňu myslela. Blížil sa tiež čas, prvého výročia rozlúčky s mojimi drahými.

Mila, vyvolená zeme mi naznačila, že sa chystá obrad práve pre ľudí z našej lode.

“Vždy tak robíme, nie je to nič výnimočné. Vždy po odchode našich drahých a rozlúčke s nimi, po ukončení jedného celého ročného cyklu sa obrad rozlúčenia opakuje. Ten prvý rok je vždy významný. Ak z nášho života odišiel niekto nám drahý je potrebné naučiť sa žiť túto novú skutočnosť’.”

“Preto aj obrad spojenia sa robí na jeden rok?” - napadlo mi, či to nie je trochu podobné.

“V podstate áno. Tiež je to nová životná situácia a ten prvý ročný cyklus je osobitný. Vtedy sa tiež učíme žiť novým spôsobom.”

Začína mi to dávať zmysel. Vlastne mali pravdu. Žiť ten prvý rok po strate blízkych je nová životná situácia.

Musíme sa naučiť žiť bez nich. A to je niekedy veľmi ťažké.

Mila mi vysvetlila, že tak ako v prípade obradu spojenia, či rozlúčkovom obrade, po tom prvom roku sa robia veľké obrady vždy aj na výročie siedmich rokoch. No každý rok je to pre nejakú skupinu ľudí ten siedmy rok a tak je vždy možné pridať sa k rozlúčkovej procesii ak to tak cítime.

A tak sme pomaly začínali chystať košíčky so zelenými halúzkami, kvetmi rôznych farieb a malé voňavé sviečky.

Nevedela som ako bude táto procesia prebiehať. V mysli sa mi vynárali spomienky na obrad rozlúčky pred roka. Myslela som aj na Joleho. Ešte pred rokom to bol Joseph, no musela som uznať, že jeho nové aurorské meno mu jednoducho sedelo viac. Stretneme sa počas tejto rozlúčkovej procesie?

Mysľou mi behali obrazy z uplynulého roka. Veru, bol to už rok, čo som bola na Aurore. Zdalo sa až neuveriteľné ako ten čas ubehol. Od toho osudného dňa na mori, sa môj život obrátil celkom hore nohami. Keby mi niekto v to čarovné ráno, keď bolo more tak zvláštne pokojné a úsvit

tak úchvatný povedal, ako veľmi sa môj život zmení, neverila by som. Teraz to bola moja nová realita.

Do svojho zápisníka som si zapísala dôležité míľniky, zážitky, poznania a aj dojmy z roka na ostrove. Bolo toho viac, ako som si najskôr myslela. Deň sa chýlil pomaly ku koncu a ja som sa rozhodla ísť sa ešte prejsť. Už na ďalší deň sa bude konať rozlúčková procesia a ja som stále nevedela ako to bude prebiehať.

Vlastne ani neviem ako dlho som kráčala, no objavila som nádherné miesto s výhľadom do farebnej jesennej krajiny, so skalou, na ktorú sa dalo pohodlne sadnúť.

Pozorovala som jeden z tých čarovných západov slnka, ani neviem či som na niečo myslela, len tak ticho som to všetko pozorovala a vstrebávala, čo som si pred nejakou tou hodinou zapísala do zápisníka. Nechávala som všetko len dosadnúť. Všetko sa to zdalo tak neuveriteľné.

Slnko takmer už zapadlo a ja som si až vtedy uvedomila, že o chvíľu bude naozaj tma a že takto ďaleko som ešte nebola. Trafím vôbec späť? Čo ak zablúdím? Zrazu sa ma zmocnil strach, no nebolo inej cesty ako vydat' sa späť,

najlepšie ako som si pamätala cestu a kým nebude celkom tma.

Pomaly som kráčala, načúvala zvukom, aké som zatiaľ nepoznala. Bolo to nejaké zviera? Netušila som. Postupovala som pomaly, hoci najradšej by som už bola aspoň na dohľad osady.

Myslela som na to, že som nikomu nepovedala kam pôjdem. Sama som to vlastne nevedela. Vôbec mi nenapadlo, ako rýchlo slnko zapadne a že som zašla zjavne ďalej ako som si vôbec uvedomovala. Vedela by som vyslať signál? A čo by som vlastne vyslala, keď netuším kde vlastne som? Všetko sa teraz zdalo iné, ako keď som tadiaľto šla pred hodinou či dvomi.

Na chvíľu som zastala a premýšľala čo by bolo najlepšie. Vtom sa znovu ozval ten zvuk. Mráz mi prešiel po chrbte a v šere som pozorovala blížiacu sa postavu.

61 - Skrytá bolesť a singu

Bol to Milo. Jeden z vyvolených zeme, ktorý žil v host'ovských domoch. Vlastne sama neviem, či sa mi podarilo vyslať správu, ako oni hovoria, len som sa pomodlila, aby mi prišla pomoc naproti. Veľmi mi odľahlo keď som ho spoznala. No tiež som sa zahanbila, že som spôsobila takéto ťažkosti.

Zdalo sa mi, že Milo je úprimne čímsi znepokojený. Vzápätí sa znovu ozval ten zvuk. Zastali sme, len ticho a pomaly sa rozhliadal a ja som si uvedomila, že toto je to, čo ho znepokojuje. Nikdy predtým som to nepočula. Ten zvuk bol celkom vysoko posadený, no vôbec som nevedela vyhodnotiť, či patrí nejakému vtákovi, či zvierat'u, no Milo sa rozhliadal do lesa.

Potom sme znovu vykročili, ticho a celkom rezko. Nasledovala som Mila keď zrazu znovu len zastal. Ned'aleko, oproti nám stálo zviera. Podobalo sa na gazelu, rohy boli hodne dlhé a jemne zatočené. Zviera nás sledovalo. Milo natiahol ruku a naznačil mi, aby som sa stiahla viac zaňho. Urobila som tak.

Všimla som si, že jemne sklonil hlavu a ja som to urobila tiež. Oči vraj v tme môžu svietiť a tak som sklopila svoj zrak. Zdalo sa mi to nekonečné ako sme tak stáli a čakali čo bude. Nakoniec zviera odišlo z cestičky späť do lesa. Odľahlo mi. Ešte chvíľu sme čakali a potom sme pokračovali v ceste.

Cesta trvala dlho, oveľa dlhšie ako keď som si podvečer len tak vyšla trošku do prírody. Vôbec sa mi nezdalo, že som zašla až tak d'aleko.

Do osady sme prišli už za tmy. Nole na mňa čakal. Úklonom sa pod'akoval Milovi, za jeho pomoc. V tej chvíli som vlastne netušila čo som vlastne spôsobila, no úprimne mi to bolo ľúto.

“Ospravedlňujem sa vám, vôbec som si neuvedomila ako dlho som išla a že tak skoro už zapadne slnko.”

“To je v poriadku Célie, nie vždy si uvedomíme všetky nebezpečenstvá, s ktorými sa môžeme stretnúť. Aj to je život. Som rada, že si späť. Zrovna teraz nemusí byť bezpečné byť vonku v lese.” - usmiala sa na mňa Mila a srdečne ma objala.

Spýtavo som sa pozrela, chcela by som vedieť viac, no zrazu ma celkom premohla únava.

“Keby si si chcela ešte zajesť, niečo malé sme ti z večere odložili.” - hovorí Nole a ja sa priam roztápam zo všetkej tej starostlivosti, ktorou ma zahrnuli.

Niečo malé som si naozaj zajedla a keď sme už ležali v siet'ach, spýtala som sa Zini na to nebezpečenstvo a zviera, čo sme stretli.

“To je singu, vznešené zviera, no teraz má obdobie párenia a my v týchto dňoch moc nechodíme do lesa. Nezdá sa to, ale ide o silné zviera. Milo s ním už má skúsenosť, aj preto sa vybral za tebou on. Naviac, dobre to tu pozná.”

“Ako vedel kam má ísť?”

“Naladil sa na teba. Vie to.” - dodá akoby vlastne o nič nešlo.

Zaspali sme celkom rýchlo a singu prenikol do mojich snov. Videla som ho, tak ako na tej lesnej cestičke. Obklopoval ho jemný opar, hmlovina. Pôsobil veľmi

vznešene a akoby mi chcel niečo povedať. Ten sen bol skôr krátky a predsa vo mne vyvolával akýsi nepokoj.

Ráno som bola mĺkva, ten sen mi neschádzal z mysle. No tento deň nás čakala rozlúčková procesia. Kontrolovali sa košíčky a sviečky, zdalo sa mi celkom rušno, no vo mne bolo dosiaľ neznáme ticho. Bol to veľmi zvláštny pocit. Vedela som, čo sa chystá aj keď som nevedela celkom ako to bude celé prebiehať, čo ma vlastne ani netrápilo. Za ten rok čo som tu, som sa naučila, že vždy sa včas dozviem a ak by som aj tápala, tak ma usmernia. Musela som sa usmiať sama nad sebou, ako som pred rokom, keď som prišla k vedomiu mala spočiatku strach, že niečo urobím nesprávne.

Po obede sme sa nachystali. Niektorí si vzali košík s kvetmi, niektorí len tak kvety vzali do ruky a vyrazili sme. Kúsok za osadou, pod lesom sa začínal jeden prameň. Každý kto cítil, že chce byť súčasťou tohto sprievodu, prišiel k prameňu, pokrľakol, omočil si prsty a mokkými rukami sa dotkol svojho čela, srdca, pár kvapiek padlo i na nohy a nakoniec pokvapkal aj kvety.

A tak sa začínala tvoriť procesia. Kráčali sme popri prameňu, ktorý pozvoľna naberal na sile. Väčšina odriekala potichu nejaké slová, ktoré som nerozumela a popri tom občas nejaký kvietok či halúzku poslal po vode. Potom začali spievať. Ďakovali za požehnanie, ktorým ich drahí pre ich život boli. Ďakovali za požehnania života. Takto sme pomaly postupovali. Už to nebol žiaden malý nesmelý prameň, ale riečka.

Na jednom mieste niekoľko mužov a žien postupne zapalovalo pripravené sviečky. Ako sme okolo nich prechádzali podali nám vždy jednu na veľkom liste. So slovami vďačnosti sme ich položili na vodu a pokračovali ďalej.

Tá riečka nebola ani moc veľká a ani moc dlhá. Pomaly sme kráčali ďalej, až sme došli k miestu kde sa táto riečka pokojne vlievala do mora. Bol to pozoruhodný výjav. Strážne ostrovy tu tvorili bránu do samotného mora nad ktorou sa týčil vo výške most. Tu sa táto spomienková procesia v podstate končila, každý na chvíľu zostal stát' v tej rozvodnenej riečke, tak dlho ako potreboval. Väčšina pritom priložila svoje ruky na srdce, niektorí tíško, iní

hlasnejšie spievali nádhernú pieseň. Pieseň o premene života.

Aj ja som tu zostala stát'. Voda jemne omývala moje členky a v mojej mysli sa celkom znenazdajky vynorila dávna spomienka. Patrila tým okamihom, keď sa naša rodina podvečer vydala na vyzdobené hroby našich drahých zosnulých. Chodili sme spolu aj s rodinou maminej sesternice. Ona jediná sa mojej mamke neobrátila chrbtom, keď si vybrala za muža obyčajného obchodníka. Obe boli približne v rovnakom veku a ja som vždy vnímala, že si boli blízke ako sestry.

Kráčali sme za našimi rodičmi, moja mamka spolu so svojou sesternicou a môj otec s jej manželom. Za nimi, my deti. Nám sa samozrejme najviacej páčili všetky tie svetielka. Bolo to čarovné. No vždy keď sme sa približovali k jednému malému hrobu, nastalo t'áživé ticho. Ten malý hrob nemal ani len kríž, ani žiadnu tabuľu. Žiaden z tých hrobov pri tom plote, ďaleko od ostatných.

Až oveľa neskôr som sa dozvedela či ten hrob bol. A bolo to desivé. Ten malý hrob patril sestre mojej mamy. Žila len

niekoľko málo dní, ani ju len nepokrstili a preto nesmela do rodinnej hrobky.

Pochovali ju na mieste s inými det'mi, ktoré umreli prv, ako prešli krstom, vedľa tých, ktorí ukončili svoj život vlastnou rukou, alebo tí, ktorí vraždili. Tam medzi nimi bola aj naša malá Juliette.

Pamätám si, ako ma toto poznanie nahnevalo. Rodina mojej mamky mala veľkú rodinnú hrobku a predsa Juliettka bola od nej odlúčená. Sama, ďaleko od svojich predkov.

Nechápala som, prečo ju nepokrstili, keď vedeli, že je zle, keď vedeli, že nebude môcť ležať po smrti v rodinnej hrobke. Zdalo sa mi to celkom šialené. Predsa každý kresťan môže vo výnimočných situáciách ak nie je nablízku duchovný vykonať krst. Prečo jej ho teda odopreli? Prečo ju takýmto hanebným spôsobom vylúčili z rodiny?

No vnímala som, ako vždy v ten podvečer pamiatky našich drahých, ktorí už s nami nie sú, je to bolestivé pre moju mamku. Raz som nabrala odvahu a spýtala sa a odhalila mi

túto desivú pravdu. Ešte desivejšie bolo, keď sa správa cintorína rozhodla, že tieto hroby jednoducho zruší, pretože zosnulých pribúda. A tak jedného dňa nebolo ani kde položiť kvety či zapáliť sviečku. Bol to nesmierne smutný okamih.

Tu, teraz na Aurore mi spomienka na malú Juliette, ani neviem prečo, v mysli vyskočila. Z mojich spomienok ma vytrhol až Nole, keď mi naznačil, aby som ho nasledovala. Nastúpili sme na plt'ky a preplavili sa k strážnemu ostrovu. Bolo tu malé plávajúce mólo, na ktoré sme vystúpili a po kamenných schodoch sme sa pobrali hore na vrchol. Do ruky som dostala košík s kvetmi. Postupne sme kráčali až sa na samom vrchole predou mnou rozprestrel výhľad na šíre more. Zamierili sme k tomu mostu a ja som si všimla, že z druhej strany sa na most blížia ďalší ľudia.

Bol tam aj Jole. Stretli sme sa v strede, ticho a dlho sme sa objali. Potom sa na mňa usmial, akoby ma chcel povzbudiť. Ja a aj Jole sme sa otočili čelom k moru a niekoľko vyvolených začalo spievať. Potom sme vhodili pár kvetov do samotného mora. Jeden som vhodila aj za

Juliette a ticho sme sa s Jolem pomodlili za všetkých čo boli na našej lodi.

Bol to dojemný obrad. Ešte chvíľu sme tu postáli, zvečerievalo sa a zapálilo sa niekoľko pochodní. Každý, kto to tak cítil, vyšiel do stredu tohto mostu, aby tak ako aj my vhodil niekoľko kvetov do mora. A urobil tak každý, kto v uplynulom roku prišiel o niekoho zo svojich drahých.

Tak sme sa postupne striedali na tom moste. Keď som sa otočila smerom k ostrovu, uvidela som veľa malých svetielok vinúcich sa na rieke. Ešte niekoľko málo hodín budú horieť, až kým celkom nedohoria a list na ktorom sa plavia sa nepotopí do riečky. Bolo to úchvatné.

Sama vlastne ani neviem, čo som pri tomto všetkom cítila. Akoby sa vo mne rozhostilo ticho, ktoré vyplavovalo dlho skrytú bolesť.

Potom sme postupne zostúpili späť k plt'kám a jedna za druhou prešli na samotný ostrov. Jole šiel s nami až do host'ovského domčeku. Na niekoľko dní tu zostane s nami.

Večer bol skôr tichý, zdalo sa mi, že v úcte k predkom, no potom ako sa postupne rozsvetcovali svetlá a pochodne, ticho sa menilo v smiech, v radostné spomienky na tých, čo tu už s nami neboli. Aj ja som sa musela usmiať nad lapajstvami môjho malého brata, či pri spomienke na mojich rodičov, ktorí sa doberali a nikdy nestratili zmysel pre nežné prekvapenia jedného voči druhému.

Bol to príjemný večer a mne sa zaspávalo so zvláštnym a dosiaľ nepoznaným pocitom na duši.

Nasledujúce dni to tu Jole spoznával, bol to príjemný čas. Počas týchto dní som zabudla na ten zvláštny sen, no keď sa Jole po troch dňoch rozlúčil a odišiel, zostalo mi na duši clivo a niečo neznáme ma hnalo do lesa.

Nechcela som ísť, veď ešte stále bolo obdobie, kedy to nebolo celkom bezpečné. No bolo to silnejšie ako ja a tak som si povedala, že len kúsok pod les pôjdem k tomu prameňu. Najnebezpečnejšie, ako som sa dozvedela, to bolo práve v poobednom čase. A tak som sa vydala na cestu pred poludním.

Bolo tu krásne. Omočila som si prsty v prameni, bola som viac zabratá do svojich myšlienok na nedávnu spomienkovú procesiu a ako to tu teraz počas dňa vyzeralo celkom inak. Ned'aleko som si v tráve všimla malé kvietky a zašla som ešte o kúsok ďalej k nim. Boli to tie zvláštne biele s tmavým stredom, ktoré boli aj na obrade rozlúčky. Zopár som si ich natrhala a privoňala k nim. V tej chvíli ma zaplavil ten pocit, keď sa život stretá so smrťou.

Ponorená vo vlastnom prežívaní som si vôbec nevšimla, že jeden singu sa priblížil celkom blízko ku mne. Všimla som si ho, až keď som vstala s malou kyticou týchto nezvyčajných kvietkov. Stál celkom blízko. Úplne ma to prekvapilo. Takto nízko zvyčajne nechodia. Dívala som sa naňho a neviem to vysvetliť, akoby ma k nemu niečo prit'ahovalo. Vykročila som k nemu a aj on spravil ešte niekoľko krokov ku mne.

Dych sa mi priam tajil. Bolo to ohromné zviera a my sme stáli celkom blízko oproti sebe. Nevedela som z neho spustiť zrak, no napokon som ho sklopila v tichej úcte. A singu akoby zrkadlil tento môj jemný pohyb hlavou. Celkom nečakane, sama celkom neviem čo ma k tomu

viedlo, no urobila som ešte jeden krok a naše hlavy sa takmer spojili. Hodnú chvíľu sme tak zostali, teda aspoň mne sa tak zdalo.

V skutočnosti neviem koľko času ubehlo, zdalo sa mi skôr, že čas sa zastavil, len moje vlasy viali v jemnom vánku. Potom som sa ho dotkla. Zviera sa vôbec nevyplašilo, len ticho ďalej stálo. Nakoniec som zdvihla svoju hlavu a dívala sa mu priamo do očí. Bol to čudný pocit. Zdalo sa mi, že sme nejako prepojený. Jemne som naklonila hlavu nabok, pretože v jednej chvíli sa mi zazdalo, že v očiach tohto mohutného zvieraťa vidím bolesť.

Singu ten pohyb hlavou opäť zopakoval. Zrazu mi len mysl'ou prebleskla spomienka na malú Juliettku a neviem, možno sa mi to len zazdalo, no mala som pocit, že mi rozumie, že aj toto zviera prišlo o svoje mláďa. Mohla to byť samička? Netušila som.

Stáli sme oproti sebe, akoby sme čítali jedna druhej tú jej bolesť. Zdalo sa, že na nás dýchla večnosť, čas sa nehýbal a predsa ma zrazu premošlo vedomie, že sa blíži koniec nášho stretnutia. A tak som sa tomuto zvieraťu ešte raz

jemne hlavou uklonila. Akoby sme vedeli, že sme navždy prepojené.

Tak nečakane ako sa tu singu zjavil, tak náhle bol zrazu preč. Keď som zdvihla svoju hlavu už tu nebol. Len som počula tiché skoky, ktorými sa vzdialil.

Ešte hodnú chvíľu som tu len tak stála, kým som sa otočila pre návrat do osady. Až vtedy som si všimla, že toto naše stretnutie ticho a so záujmom sleduje Milo. Čakal na mňa, kým prídem k nemu. Usmial sa a jemne uklonil. Nechápala som, myslela som si skôr, že ma vyhreší, že som opäť šla sama k lesu. Nedarilo sa mi celkom prečítať ten jeho výraz v tvári.

“Prepáč, musela som sem prísť. Vlastne sama neviem prečo, niečo ma sem t’ahalo.” - neviem čo mu povedať a či je vôbec vysvetlenie nutné. No Milo sa len usmieva a s pochopením prikývne.

“To je v poriadku Célie. Si požehnaná. Singu je veľmi plaché zviera. Nestáva sa, aby sa tak priblížil k človeku.”

Na chvíľu sa zamyslím a dodávam:

“Vieš, zdalo sa mi, že mi chce niečo povedať. Vlastne už pred tromi dňami sa mi s ním snívalo.” - nedarí sa mi usporiadať si všetky myšlienky po tomto ohromnom zážitku a Milo mi len pokynie, aby sme sa pohli a vrátili späť do osady.

Cestou sme ticho. Snažím sa vôbec zrovnať si myšlienky a dojmy z práve prežitého stretnutia. Chôdza mi pomáha. Až keď máme osadu na dohľad znovu prehovorím.

“Mohla to byť samička?” - pýtam sa napokon. Milo sa prekvapene na mňa pozrie a len ticho prikývne. A tak mu rozprávam o tom, že keď sme sa dívali jedna druhej do očí, zdalo sa mi, že zažila stratu mláďaťa, hovorím mu aj o malej Juliette a Milo najskôr len ticho kráča a načúva. Potom sa zastaví.

“Tvoja bolesť nad stratou Juliette bola zrejme väčšia ako si si doteraz uvedomovala. Bolesť, ktorú si cítila zo svojej mamky a jej sesternice vždy, keď ste sa blížili k jej hrobu bola pre teba, ako dieťa skutočná. Dotkla sa hlboko tvojho srdca. Deti to všetko vnímajú a to hodne intenzívne. Možno až teraz dozrel čas, aby si túto skrytú bolesť pustila.”

Hovorí tak súcitne a ja viem, že má pravdu.

62 - Sen z budúcnosti

Bolo to naozaj čudesné. Odkedy som bola v osade ohnivých, zažívala som nezvyčajné pocity a aj zážitky. Nevedela som čo sa to vlastne deje a tak som opäť raz zvažovala požiadať o Mhenea lôžko. Večer sa mi sníval zvlášť znepokojujúci sen.

V tom sne som sa ocitla v budúcnosti, na pevnine. Videla som ženu ako sedí na pohovke, nohy pokrčené pod sebou, jednu ruku položenú na operadle a živo gestikuluje. Bradu stále podvihuje akoby sa na tú druhú ženu dívala viac zvrchu a hovorila jej:

“Fakt sme to my, kto hovorí vesmíru, čo nám má posielat’, úplne presne a úplne doslova.”

Načúvala som tomu rozhovoru. Vníkala som, že v tej budúcnosti sa ľudia utiekali k vesmíru, akoby to bol Boh. Zdalo sa mi to podivné. Na strane jednej sa odvracali od

Boha a stavali sa mu chrbtom, myslím, že pre tú nie moc peknú minulosť, ktorú kresťanstvo a cirkev za sebou má. Naproti tomu sa s nádejou a vierou obracali a hovorili o vesmíre ako o živom Bohu. No nielen to. Zdalo sa, že vesmír je pre nich niečo ako džin z Aladinovej čarovnej lampy.

Videla som aj ďalšiu ženu, ako hovorí, že objavila niečo väčšie ako sú oni ľudia. Vedela som, že je to sen, no pozorne som počúvala. Hovorila o zázrakoch, ktorá tá sila, ktorú objavila mala robiť. A ľudia verili, že môžu byť kýmkoľvek.

Hovorili o tom, že si stačí priat’ a vesmír to zariadi. Ďalší hovorili o egu, o tom, že je zlom, no tiež, že my sami ani nie sme. Jedným dychom však dodávali, že ak sa nám náš život nepáči, stačí si len zaželať, vytrvať dostatočne dlho a ono sa to v našom živote udeje. Pôsobili ako takí obchodníci s nádejou, no mne sa to celé zdalo akési chaotické. Nevedela som, čo si o tom myslieť.

Ráno som sa prebudila ešte skôr ako malo svitať. Ležala som v sieti a cítila ten znepokojujúci pocit. Ten sen bol

hodne živý. Najradšej by som naň zabudla. Moje srdce prudko bilo.

Bolo to celé bláznivé.

Počas raňajšieho hodovania som bola mlkva, ten sen mi neschádzal z mysle. Aj preto som napokon požiadala o Mhenea lôžko, aby sa všetky tie moje znepokojené myšlienky a pocity upokojili. No Milo bol veľmi vnímavý a ponúkol mi, že ma odprevadí do Thary ohnivých.

Vlastne až vtedy som si uvedomila, že som ju ešte nenavštívila. Toľko sa toho dialo odkedy som tu. Ohniví boli hodne dynamickí. A tak sme sa po raňajkách vydali na toto nezvyčajné miesto.

Áno, Thara ohnivých bola výnimočná. Myslím, že to bolo práve pre tento kamenistý terén. Skaly boli aj väčšie aj menšie, niektoré mali oranžovkastú farbu s pásmi. Celý chodník sa jemne vznášal nad tými skalami. Vlastne muselo to tak byť v každej Thare, no vďaka okolitej prírode som si to doteraz neuvedomila. Tu, celá Thara bola obklopená skalkami, až vo väčšej vzdialenosti vytvárali stromy kruhovú zástenu.

Pri vstupe na ten veľký kruh boli po oboch stranách chodníka dve veľké vysoké nádoby s kvetmi. Boli to tie dojemné, aké som doteraz videla len na obrade rozlúčky a spomienkovej procesii. Ich vôňa bola tak nevšedne nostalgická. Navodzovala ten pocit večnosti, pocit ktorý vzniká v istých momentoch života, alebo keď sa s tichou úprimnosťou obzrieme späť za svojim životom.

Vystúpila som na ten veľký kruh čo tvoril samotný priestor Thary. Milovala som to drevo. Jeho farbu, tú jeho nevšednú textúru, to ako zamatovo pôsobilo a pritom bolo naozaj pevné, tvrdé.

Milo zapálil malú sviečku a vložil ju do nádoby s vodou. Chvil'ú som pozorovala ako si tíško pláva na hladine, potom som urobila to isté.

Sadli sme si na päty a ticho napokon prerušil Milo svojou otázkou:

“Célie, mala si posledné noci znepokojujúce sny?”

“Vlastne áno. Ako to vieš?”

“Viacerí z nás mali sny, ktoré sa týkali pevniny a budúcnosti.”

Nebola som teda sama kto mal takéto čudné sny a tak neváham a rozpoviem mu ten z tejto noci. Milo s porozumením počúva. Na oplátku mi hovorí o iných snoch. O snoch, ktoré aktuálne dianie na pevnine len potvrdzujú.

“Vieš, aj teraz v Európe je muž, ktorý má svoju víziu. Tá vízia nevyzerá na prvý pohľad nijako zvlášť desivo. Chce len, aby sa mal jeho národ dobre, lepšie. Hovorí o čistote svojho národa, o čistote ich rasy, no hovorí aj o ich nadradenosti. A to už môže byť nebezpečné pre každého, kto nepatrí k tomuto národu.

V snoch sme videli, že táto vízia, ktorú uvedie do praxe, bude mať ďalekosiahle dôsledky najmä pre ľudí iných národov. Na začiatok sa zameral na židovský národ, no všetko nasvedčuje tomu, že budú nasledovať aj ďalšie. Slovanské národy, maďarský a aj rómsky. Chce očistiť národ aj od chorých a postihnutých.

Tá jeho vízia na začiatku nevyzerala nejako zvlášť nebezpečne, no zostali sme obozretní. Tá sila a vytvrvalosť, s ktorou ju postupne presadzoval to je už iný príbeh. Dnes už vďaka týmto snom viac menej vieme, kam to povedie.

Tvoj sen sa ti teraz možno zdá, že je to ešte ďaleká budúcnosť. No tiež ľudia budú zjavne vsádzať na svoje vízie a budú sa snažiť ich dosiahnuť. A budú vyzdvihovať svoju vlastnú moc, aby mali svoj život vo vlastných rukách. Nepochybne bude aj časť tých, ktorá bude svoje sny a vízie dosahovať bezohľadným či rafinovaným spôsobom. Ako sa aj v Biblii píše, ako had, ktorý presvedčil Evu, aby ochutnala to osudové jablko.” - obdaril ma jemným úsmevom a mňa prekvapil svojou znalosťou Starej zmluvy.

“Dôležité je, čo je v srdci. Ak je tam strach, a aj to je v istých momentoch plne v poriadku, no keď ťa opantáva, tak ako sa budeš rozhodovať? Ten strach samozrejme môžeš premeniť na odvalu a to je to, o čo sa budeme snažiť. Svet na pevnine v nasledujúcich rokoch bude potrebovať veľa odvážnych ľudí. Bude záležať na každom jednom.”

“Ako kresťania nemáme mať strach.” - zamyslím sa tak trošku nahlas a Milo hneď prichádza s jedným objasnením.

“To áno, ak je v tvojom srdci Boh a Ježiš, tak sa v skutočnosti nemáš prečo báť. Samozrejme môže sa ti stať v istých situáciách, že strach pocítiš, vtedy je to skôr ako varovanie. Lenže, ty sama si vo svojom sne videla, že ľudia sa hodne odklonili od Boha. Takže, zdá sa ti to až také nepredstaviteľné? Už teraz sa hodne ľudí odkláňa od Boha a Ježiša, nie je tak?”

“Áno, je to tak.” - musím súhlasiť. “Nie je možné zabrániť tomu, čo sa na pevnine rozbieha?”

“To žiaľ nie. Dlhú dobu sme zvažovali či vôbec zasiahnuť, no to čo sa nám teraz ukazuje, hovorí o tom, že to bude veľké a že je potrebné pomôcť. Naši ľudia, žijúci na pevnine nás budú pravidelne informovať, ako sa to ďalej vyvíja.

Hodne bude záležať na každom jednom. Hlavne, aby si zachoval čistotu svojho srdca. Bude hodne tých, čo objavia novú odvahu, takú o akej si ani nemysleli, že ju v sebe majú. Na týchto sa budeme zameriavať a podporovať ich.”

“Zdá sa mi, že aj tu na Aurore sa niečo deje.”

“Áno, každá osada bude posilnená o vyvolených, k rannému a večernému spevu Lumo budeme pridávať aj liečivý spev Thia. Máme podozrenie, že sa to nebude týkať len Európy.”

Je mi smutno z toho všetkého čo mi Milo povedal a náš rozhovor stíchol.

“Môžete vysielat' spev Lumo aj mimo Auroru?”

Milo sa usmial, zdalo sa mi, že svoju odpoveď zvažuje, no nepochybovala som, že vie.

“Veľmi jemne a pokorne len posilniť každé čisté srdce.” - odpovedal mi ticho.

Myslím, že rozumiem.

Áno, záleží na každom z nás. Každý jeden z nás má ten záväzok voči životu, prispievať k lepšiemu svetu. Bolo to tak od nepamäti, no niekde cestou životom na to niektorí zabudli. Po chrbtoch druhých sa štvrali do výšin k moci. Už raz mi to tu niekto povedal, že vykorisťovanie len tak

neskončí. Že vždy budú takí, ktorým sa bude zdať jednoduchšie vziať si násilím, či úskokom to, čo mu nepatrí.

Zhlboka som sa nadýchla a áno, dýchol na mňa pokoj tohto miesta. V mysli som sa pomodlila, požiadala o vedenie a milosť pre všetkých na pevnine.

Ešte hodnú chvíľu sme tu zostali. Potom sme sa pobrali späť do host'ovských domov.

Ten deň sa mi pracovalo so zmiešanými pocitmi a myslím, že nielen mne. Večer sme si opäť sadli do spoločenskej miestnosti. V kozube sa rozhorel pukajúci oheň. Toto boli krásne chvíle. Pili sme teplý lahodný nápoj, ktorý upokojoval už len svojou vôňou. Rozprávali sme sa. Nieкто poznamenal, že sa zatvára akýsi priestor, nerozumela som a spýtavo som sa pozrela na Noleho.

“Viacero ľudí teraz malo zvláštne sny. No už je čas zastaviť to. Mohlo by to vnášať už nepokoj do našich srdc a to nechceme. Vyvolení si musia udržať svoju čistotu. Inak by mohli aj do samotného spevu Lumo preniesť znepokojenie.”

“Aha,” - len ticho hlesnem a vlastne nie som si istá, či chcem v tejto chvíli vôbec vedieť viac.

O chvíľu si uvedomujem, že sa celý rozhovor stáča pre mňa prekvapujúcim smerom. Hovoria o kresťanstve. Myslím, že to začal Milo, na margo nášho doobedného rozhovoru v Thare, o odklone ľudí od Boha a Ježiša. Som zvedavá ako to vnímajú oni a tak viac len načúvam.

“Myslím, že je to tým, že ľudia od cirví očakávajú, že budú dokonalé, že tam nemôže dôjsť k nejakému pochybeniu a ničomu zlému, akoby zabudli, že aj cirkev vedú len nedokonalí ľudia.” - hovorí Radu celkom rozhodne.

“Áno, ale do istej miery majú pravdu. Aj od nás ako vyvolených náš ľud právom očakáva, že podporíme to dobré v každom z nás, že nebudeme zneužívať našu moc.” - dodá zamyslene Nalu.

“Iste, a všetci vieme, že v našej histórii bolo aj obdobie, kedy ani my sme neobstáli. A predsa sa nám ľudia neobrátili chrbtom, aj keď dôvera sa znovu získavala len ťažko.”

“To je pravda. A teraz si vezmi to úžasné učenie a to čo urobil Ježiš pre ľudí. A oni mu neveria.”

Nastalo akési ticho, akoby sa všetci zamysleli, čím to vlastne. A ja tiež. Až napokon sa nasmelo ozval Nole:

“Hm, mne sa zdá, akoby ľudia chceli všetko mať na svojej poličke, všetko mať označené, že tu toto patrí do tejto krabičky a aby na ňu mohli dať názov. Tak hľadajú aj odpovede na otázky. Jednou z nich je podľa mňa aj to, kto je vlastne Boh. Ale, na to nie je možné plne odpovedať.”

Opäť nastalo krátke ticho, no všimla som si, že vlastne všetci prikývli. No ja som si nebola celkom istá či rozumiem.

“Áno, myslím, že máš pravdu. Život je živý, bez toho by to nebol život. Život tečie a s ním aj naše poznanie a odpovede.” - dodáva Radu a ja mám pocit, že už hovoria viac v hádankách. Zinia sa na mňa usmiala a Mila prehovorila:

“Keď sa pred niekoľko sto rokmi rozbehla inkvizícia, nebolo to preto, že by chceli priamo ubližovať ľuďom, či vraždiť ich. Chceli len, aby cirkev zostala čistá, no

paradoxne ich srdcia boli naplnené strachom z neznámeho, či len z toho, čo sa po stáročia prirodzene používalo, ako liečenie bylinkami.

Keď sa zamyslím nad tou víziou, zámerom, tak sa to vôbec nemuselo javiť nebezpečne. Len očistiť cirkev od kacírov. Vo výsledku to však bolo niečo obludné. A naviac, ochutnali ako chutí moc. A to je nebezpečné. Ľahko sa môže zneužiť.

Rovnako keď sa rozbehli križiacke výpravy. Ten prvotný zámer vyzeral nevinne, priam chrabro, ochraňovať pútnikov. No tiež sa to v nejakom bode celé zvrhlo.

Je to ako flák čo nejde vyprat' a ktorý na šatách už zostane. Je pripomienkou a mementom, možno na našu neopatrnosť či nešikovnosť. Myslím, že takto by sa malo na tieto udalosti nazerat', ako na veľké memento toho, čo sa môže stať, keď má niekto až moc veľkú moc a vlastne ju môže beztriestne zneužívať'.”

“Myslím, že ľudia sa odvracajú od Boha a Ježiša aj pre iné. Nie som si istý, ako by to vnímal Ježiš, keby videl dnešných duchovných v tých okázalých róbach.”

Musela som sa usmiať. Ja a moja rodina sme patrili k protestantskej cirkvi, občas nám opovržlivo hovorili: “neznabohovia luteránski”. Jedna z vecí, ktoré som ale na našej cirkvi mala rada, bolo práve to, že naši duchovní nosili jednoduché rúcha, vnímala som v tom väčšiu pokoru.

Áno, storočia tu bola jedna katolícka cirkev, ktorá za ten čas bola úzko previazaná s politickou mocou jednotlivých krajín. Rozruch nastal koncom októbra roku 1517, kedy dr. Martin Luther pribil na dvere chrámu v nemeckom Wittenbergu svojich 95 téz na nápravu cirkvi.

Keď niekoľko rokov predtým navštívil Rím, bol úprimne zdesený tým, akí chudobní sú obyčajní ľudia a akí bohatí sú naproti tomu cirkevní hodnostári. Vnímali, že to tak nie je správne, že s odpustkami sa hnusne kupčí a pre cirkev sa stali zdrojom bohatnutia a neobmedzenej moci. Luther navyše požadoval návrat autority biblie, nad autoritou cirkvi. To sa samozrejme nestretlo s nadšením tej vládnúcej a tak ho vyhlásili za kacíra.

Ani moju krajinu to nenechalo chladnou. Aj u nás sa začalo formovať protestantské hnutie túžiace po spoločenskej

zmene a ani pre moju krajinu to nebolo jednoduché. Napokon pre žiadnu, kde protestanti žiadali nápravu cirkvi.

V dejinách mojej krajiny bola neslávne smutná Bartolomejská noc. Sobáš, ktorý jej predchádzal mal zabezpečiť zmierenie medzi katalíckou cirkvou a novo sa formujúcimi hugenotmi. Žiaľ, niekoľko dní po sobáši Paríž zažil vraždenie. O život prišli muži, ženy a aj deti. Novopečený ženích Henrich Navarrský bol síce ušetrený, no musel konvertovať späť ku katolicizmu.

Bartolomejská noc a následné dni zanechali na desaťtisíc mŕtvych. Desivé bolo, že vraždenia sa nezúčastnili len vojaci, ale aj bežní ľudia.

Boli to náročné časy nielen pre moju krajinu, no pre celú Európu.

Až keď 30 ročná vojna zdecimovala obyvateľstvo Európy, prišli sme ako tak k rozumu. Nevdojak mi napadlo, či sa história nebude opakovať. Či sa ešte niekedy v budúcnosti budú ľudia vzájomne vraždiť pre náboženstvo. Paradoxné

na celom ale bolo, že katolíci a aj my evanjelici veríme v toho istého Boha.

Myslím, že mali pravdu. Chceme pevné odpovede a chceme vedieť aj to, kto je Boh. Ale ako poznamenal Nole, tak to nie je celkom možné, pretože Boh je živý.

Je to akoby sme chceli definovať čo je život, so všetkými tými premennými, ktoré sa v ňom prejavujú. Môžeme spoznať nejaké tie zákonitosti, aspekty, spôsoby ako sa prejavuje, no nikdy ho nemôžeme vtesnať do obmedzujúcich slov definície, lebo nikdy nebude plne kompletná. Počas nášho vlastného života, ho ale môžeme spoznávať a oslavovať.

A rovnako to platilo aj o Bohu.

63 - Dokonalý deň

Neviem čo presne urobili, no ako mávnutím čarovného prútika zmizlo to ťaživé čo sa nieslo vzduchom. Akoby aj obloha bola jasnejšia a z mojej duše sa hádam odvalil veľký balvan. Aj daždivé počasie vystriedali teplejšie dni.

Jeseň sa ukazovala vo svojich nádherných farbách a my sme sa opäť raz v malej skupinke rozhodli pre výlet k moru. Stále bolo ešte na teplotu príjemné, no mňa by doň už nikto asi nedostal. Bol to jeden z tých krásne bezstarostných dní. Vyvolení svetla k svojej práci pristupovali veľmi zodpovedne. Nech sa dialo čokoľvek, vedeli kde je ich miesto a čo majú robiť. No čo ma na nich fascinovalo, bola tá ľahkosť bytia, nepodľahnúť ťažkostiam a vedieť si užívať aj jednoduché okamihy.

Spev Thia po tieto dni v sebe niesol objatie nekonečnej lásky a mne sa zdalo, že celý ostrov pookrial.

Z mysle mi neschádzalo, ako Mila prirovnala tú škvrnu na cirkvi k škvrne na šatách. Nechcela som už túto tému

znovu otvárať, no nedalo mi a keď sa väčšina ešte bláznila v mori, spýtala som sa jej na to.

“Už nejde zmeniť čo sa stalo. Jediné čo zostáva je to memento, na ktoré by sa nikdy nemalo zabudnúť. Nie uchovávať túto spomienku ako bolesť či krivdu, ako veľmi bolo ublížené, no úprimne činiť pokánie. To je dôležité. Nielen uznať, že sa stalo niečo desivo zlé až neľudské, ale prijať ten záväzok, že nikdy sa už také nestane. To je v skutočnosti pokánie.

Takto to máme dochované z čias našej stratenej princeznej Luny, ktorá ako už vieš sa na ďalekej pevnine stretla so samotným Ježišom.” - Súhlasne prikyvujem. Áno, presne to činiť pokánie znamenalo, no radi sme na to na pevnine zabúdali.

Kým sa všetci bláznili v mori a užívali si ešte jeho teplejšiu podobu, my s Milou sme pomaly chystali dobrôtky, na ktorých si budeme spoločne pochutnávať.

Veľmi som si Milu obľúbila. Bola môjmu srdcu blízka. Pôsobila veľmi jemne až étericky. Ona a Radu boli pár, ktorí navonok pôsobil oveľa jemnejšie ako väčšina

vyvolených zeme, no ich vnútorná sila bola nepochybne mocná. Už z ich pohľadu bolo možné čítať obrovskú silu.

Všimla som si to a uvedomila len niekoľko dní predtým, že Mila je v očakávaní potomka. Povedala mi, že teraz je akási citlivá na chlad, preto teraz nešla do mora aj keď ho tak milovala.

“Dalo by sa teraz vyjsť hore na ten most?” - pýtam sa jej, hoci nevidím nikde nablízku plťku, ktorou by šlo dostať sa k strážnym ostrovom.

Mila sa zamyslela, myslím, že som ju svojou nečakanou otázkou tak trochu zaskočila.

“Myslím, že áno. Určite nejaké plťky v zátokách budú.” - rozhliada sa a dodáva. “To je skvelý nápad. Ak by ti to nevadilo, rada by som sa k tebe pridala.”

“Zvládneš to? Je to dost' schodov hore.”

Usmiala sa na mňa s tým, že v tom nevidí problém. Bolo príjemne bez vetra a tak keď Radu prišiel z vody hneď mu o tomto mojom nápade povedala.

Radu mávol na Noleho a Naluho. Vybrali sa kúsok ďalej do zátoky pri ktorej sme sa rozložili. Netrvalo to dlho a už na nás mávali, že sa môžeme pridať a tak sme pomaly kráčali k moru. Plt'ku prirazili k samotnému brehu a my sme pohodlne nastúpili. Nakoniec sa pridala aj Zinia.

Zakrátko sme boli pri malom plávajúcom móle a vystúpili na kamenné schodisko. Sama som si nebola istá, čím ma to sem tak t'ahalo. Skôr pomalším tempom sme postupovali po schodisku. Mala som pocit, že musíme brať ohľad na Milu, ale ona bola celkom v poriadku, hoci pomalšie tempo uvítala.

Bolo tu niekoľko strážcov, ktorí nám už kývali.

More bolo krásne pokojné a mne mysl'ou preblesklo, že takto pokojné more som hádam videla len v to osudné ráno na lodi. No zahнала som túto myšlienku. Jesenné slnko bolo príjemné a vzduch presiaknutý vôňou mora.

Ja a Mila sme sa vybrali k mostu. Pôsobil tak magicky. Nevieť vlastne prečo. Či pre tú spomienku na spomienkovú procesiu, keď som tu bola prvý krát, či pre niečo iné. Bola to pozoruhodne jednoduchá stavba a

predsa keď som sa dotkla zábradlia na krátku chvíľu sa mi zazdalo, že je tu už celé veky. No bol z dreva a to sa mi nezdalo.

Mila asi vytušila moje myšlienky a pocity, usmiala sa na mňa a povedala, že toto miesto má v sebe zapísané silné zážitky. Zrejme preto tak silne pôsobilo aj na mňa.

Cítila som sa byť bližšie k Bohu.

“Premýšľáš o Bohu?” - spýtala sa ma Mila nečakane.

“Vlastne áno. Tak mi napadlo, ateisti si myslia, že Boh je akýsi deduško sediaci na obláčiku. Teda myslia si, že my veriaci si to tak predstavujeme. Netuším kde sa tá predstava vlastne vzala.” - zamýšľam sa opäť raz nahlas a z mojich myšlienok ma vytrhne zvonivý smiech. Pozrela som na Milu a ona sa smeje, až jej slzy tečú po lícach.

Jej smiech prilákal ostatných, ktorí sa doteraz rozprávali so strážcami ostrova. Chvíľu sa cítim zmätene, no pozorujem, že som ich pobavila viac, ako som si vedela vôbec predstaviť. Bola to naozaj smiešna predstava. Úplné nepochopenie Boha sa miesilo s opovrhnutím voči kresťanom.

Výhl'ady boli priam dychberúce. Neboli tu celkom holé skaly, rástla tu aj tráva a kríky, stromy takmer žiadne. Ešte hodnú chvíľu sme sa tu prechádzali. Cítila som slobodu až do morku kostí. Možno to bolo tým, že tieto útesy boli dost' vysoké a široko d'aleko bolo z jednej strany len more, z druhej strany breh Aurory bol dost' d'aleko a vytváral sa tu tak otvorený priestor.

Myslím, že presne toto som potrebovala. Po dňoch t'ažoby, pocítit' túto ľahkosť.

Zinia si všimla na jednom z kríkov akési plody, pripomínali mi šípky. Vymenili si pár slov s Milou a vybrali sa vyskúšať, či sú už dostatočne zrelé. Podľa toho ako si prikyvovali bolo jasné, že áno. A tak ich hneď aj niekoľko zozbierali. Jeden zo strážcov ponúkol malé plátené vrečko, kde sa pohodlne zmestili. Všimla som si, že sa úprimne tešia.

Strážci ostrovov sa zase potešili malým dobrôtkam, ktoré sme im priniesli. Boli úprimne radi, až tak často ich tu ľudia nenavštevujú. Boli ako osamelí pútnici. Nakoniec sme sa vybrali späť. Zinia s Milou živo diskutovali o akomsi nápoji, ktorý urobia z tých plodov.

Na brehu sme si zajedli niečo malé a zostali sme tu takmer až do večera. Na duši ma hrialo, bol to naozaj krásny deň.

Podvečer sme sa s Nolem vybrali ešte na prechádzku. Len my dvaja. Pozorovali sme jeden z tých čarovných západov slnka. Pritisla a pritúlila som sa k nemu celkom blízko. Pocítila som jeho objatie a mne bolo blažene. Nevieť ako dlho sme tu boli, priala som si, aby táto chvíľ'a trvala hádam navždy.

Po návrate do host'ovských domoch sme večer trávili opäť v spoločenskej miestnosti. Dievčatá medzi tým pripravili lahodný nápoj z plodov nájdených na útesoch. Zinia nám čítala z knihy a nakoniec niekto vybral akúsi hru. Podobalo sa to stolovým hrám aké som poznala aj z pevniny. Bola to hra o cnostiach a vzájomnom spoznávaní kmeňov.

Základné pravidlo bolo, že každý si musel vybrať figúrku iného kmeňa, ako toho ku ktorému patrila. A tak vyvolený svetla si mohol vybrať ktorúkoľvek figúrku, okrem vyvoleného svetla. Bolo to podnetné, pretože takto sa postupne odhaľovalo, ako práve ten ktorý kmeň je vnímaný.

Bolo to zaujímavé aj v prípade, že túto hru Spoznajme sa, hrali ľudia len z jedného kmeňa, no ešte viac, keď si vodný vybral figúrku ohnivého, či zemský vzdušného.

Celá hra mala však viac variant, ponúkala viacero možných ciest. Nielen tú o cnostiach. Asi najviac sa mi páčila výprava do minulosti, ktorá mimochodom mohla v sebe zahŕňať aj rozvíjanie cností. Tie sa zbierali ako malé talizmany a prinášali ich niektorej zo svojich princezien, či iným známym vodcom. Vyžadovalo si to znalosti histórie, no ich nedostatkom netrpeli.

Milo mi povedal, že asi najviac hraná verzia tejto hry je práve o tých temných časoch a jedna z úloh je zvlášť milovaná. Tou úlohou bolo, či by podľahli vábeniu moci a začali by nielen čítať myšlienky, ale aj ovládať druhých. Takto v hre si to mohli vyskúšať, aké by to bolo. Vtedy sa určili akoby hlavné postavy, figúrky, ktoré predstavovali Chuja a stratenú princeznú Lunu.

Niektorí ďalší predstavovali Liama, niektorí bol zved, niektorí ten, kto nestratil nádej, niektorí Ježiš. Tieto ďalšie postavy sa však pomaly odhaľovali v priebehu hry.

Druhou najčastejšie hranou verziou týkajúcej sa histórie bol ten moment keď k brehom Aurory priplávali lode neznámych. Všimla som si, akí boli všetci vzrušení touto hrou. Ponúkala viac ako len zábavku.

História pre ľudí Aurory bola dôležitá. Spomenula som si, ako mi toto dopoludnie Mila hovorila, že to nepríjemné a ťaživé z našej histórie je niečo, na čo nesmieme zabudnúť, že je to dôležité memento. Míľnik v dejinách, ktorý možno udá nový smer, no možno “len” prinesie uvedomenie, že takto “nie”.

Počas hry sa každý nejakým spôsobom prejavil. Mohol ukázať svoju láskavosť, pravdovravnosť či iné cnosti. A práve pri cnosti pravdovravnosti som si niečo uvedomila.

Všetci vieme, že máme hovoriť pravdu, že sa nemá klamať. No v hre vznikla zaujímavá situácia. Jeden z Chujových zvedov sa pýtal Liama, či je princezná Luna späť na ostrove. Ak by ale povedal pravdu, mohol ju ohroziť na samotnom živote. A nielen ju.

V mysli mi okamžite vyskočila spomienka na jeden dávny rozhovor. Nezažila som I. svetovú vojnu, no stále žili tí, čo

áno a raz som sa stala svedkom jedného rozhovoru. Tá situácia bola veľmi podobná tej, ktorá teraz vznikla v tejto hre. Ten muž vtedy povedal, že nechcel klamať, no pravda by vystavila istej smrti nielen jeho, celú jeho a tiež ďalšiu rodinu. Bolo teda správne v takej situácii zaklamať?

Bola som zvedavá ako to vyriešia v tejto hre. Nebola to vôbec jednoduchá situácia. Sama som nevedela čo by som urobila, keby som sa ocitla v takej nebezpečnej situácii.

Nalu mal figúrku, ktorá predstavovala Liama a ja som s napätím sledovala, ako si poradí s touto otázkou.

A tá odpoveď bola rafinovaná. Nedalo sa povedať, že by zaklamal, no tiež neprezradil, že Luna už je späť na ostrove. Aj v tom dávnom rozhovore, ktorý viedli tí dvaja muži to tak bolo. Bolo to najschodnejšie. Odpoveď bola v skutočnosti vyhýbavá, ale nie tak okato, aby si to pýtajúci sa hneď všimol.

Nebolo jednoduché odpovedať na takú priamu otázku. Nalu najskôr akoby zopakoval tú otázku, no jemne ju pozmenil. A až na ňu si odpovedal. Bola som uchvátená,

no zároveň som si bola istá, že mne by taká odpoveď asi nikdy nenapadla.

Stále mi v hlave bežala tá otázka, ako by som sa ja zachovala v takejto situácii? Nikto sa v nej nechce ocitnúť, to je jasné.

Hodne sme sa o tom potom rozprávali. Musela som priznať, že ja neviem ako by som odpovedala. Zaujímavosťou hry bolo, že keď “figúrka Liama” odpovedala, ostatní mohli vzniesť námietky a či teda súhlasia s danou odpoveďou, či ju akoby uznajú. Pri niektorých úlohách sa rozbiehali zaujímavé diskusie.

Zaujímavá bola aj situácia keď “figúrka Luny” stála pred figúrkou hráča s Chujom. Hráč s Lunou, mal nechať rozžiarit' kvet svojej duše. Všetci sme to pocítili a mne napadlo, že predsa keď sa to dialo pred tými dávnyimi rokmi naozaj, tak to musel pocítiť aj Chujo.

“Áno, i nie. Za bežných okolností by to určite cítil, ale bol príliš zahľadený do čítania myšlienok a ich ovplyvňovania.” - objasnil mi Nole.

Keď sme sa po skončení hry rozprávali, tak mi prezradili, že raz si vyskúšali aj taký variant, že by Chujo nepodporoval ovládanie mysl'ou a svoju moc by po stanovenom čase predal Lune. Beh dejín ostrova by bol úplne iný. Nie lepší, ale iný.

Vníмали, že aj keď to bola t'aživá minulosť, mala svoj význam.

Uvedomila som si ale, že by sa tak nestalo, keby to nevnímali ako memento, keby to chceli rýchlo len zamiesť pod koberec ako niečo nepekné v ich histórii, alebo by len živili všetku tú bolesť.

Prijali, že toto je súčasťou ich histórie. Vzali si z toho ponaučenie a urobili všetko preto, aby sa také niečo už viac neopakovalo. Bola to ich pozoruhodná vlastnosť. To, ako vedeli úprimne priznať, keď sa stalo aj niečo nemilé. Vedeli to vyhodnotiť a hľadali spôsoby na nápravu ak vznikli škody.

Celý tento deň bol tak čarovný, no dlho do noci som myslela na tú otázku. Ak by klamstvo zachránilo nielen

môj život, ale i život niekoho ďalšieho, bolo by v poriadku? Bolo by tak prijateľné?

Musela som myslieť aj na jeden iný príbeh.

U nás doma sa dlho tradoval. Ten príbeh ale nemal dobrý koniec. V tom čase hádam nebolo v mestečku toho, komu by ten muž nedlžil. Jeho brata chytili a chceli aby prezradil kde sa skrýva. Ľudia boli naozaj nahnevaní. Jeho brat netušil, kde ten neborák je a či vôbec ešte je v meste. Aby sa vyhol ďalšiemu nepríjemnému vypočúvaniu, len tak z brucha povedal, že jeho brat sa skrýva v starej kobke.

Len si to vymyslel, chcel mať pokoj. No netušil, že ten jeho brat sa tam naozaj skryl pred rozúrenými veriteľmi. Keď ho našli, zlinčovali ho a o niekoľko dní tým zraneniam podľahol. Jeho brat si to vyčítal. Sypal si popol na hlavu, výčitky mu nedali spať. Dlhو sa trápil tým, že si mal vymyslieť niečo iné. Bola to nešťastná zhoda okolností. Neskôr priznal, že keď mu vtedy hrozili, tak mu to len tak napadlo.

Vo výsledku boli dva zničené životy. Pravda nebola prijatá, klamstvo sa nevyplatilo a nikoho nezachránilo, pretože

zrazu chceli po ňom, aby zaplatil za bratove dlhy. Z mestečka nakoniec ušiel. Či našiel niekedy pokoj to nikto nevie.

Prv ako som zaspala, myslela som na jednu poznámku, ktorá pri hre zaznela. A to aká zaujímavá bude táto hra, keď sa odhalí tajomstvo trinástej tabuľky. No aké bolo jej tajomstvo? Nebol už čas odhaliť ho?

64 - Tajomstvo trinástej tabuľky

Ten deň bolo vo vzduchu cítiť vzrušenie. Pripomínalo mi, tú atmosféru počas Štedrého dňa, keď som bola ešte malá a s nedočkavosťou som čakala na večer a darčeky.

Prišiel Zion z akéhosi mesta Aménia a všetci sa tak nejako záhadne usmievali, že po niekoľkých hodinách ma ten tajomný úsmev už celkom dráždil. Bolo jasné, že vyvolení o niečom už vedia, no nechávajú si to pre seba.

“Zini, čo sa deje?” - nakoniec som nevydržala a priamo sa spýtala.

Boli sme práve na ceste do jedného z domov práce, kde sme sa mali oboznámiť s ďalšími prácami prislúchajúcimi ohnivým.

“A o akom meste to všetci hovoria? Je tu aj niečo väčšie ako sú tieto kmeňové osady, čo ani nie sú osady, ale už skôr mestá?” - som celkom nástojčivá.

“Áno, ešte si nepočula o Aménii?” - pýta sa na oplátku prekvapene ona a ja len pokývavam hlavou.

“Ach, to ma mrzí, asi sa to nikomu nezдалo dôležité,” - zamýšľala sa a pokračuje, “nuž, pravda je, že kmeňové osady dnes už naozaj sú viac mestá ako osady, no zostalo im toto pomenovanie. No je jedno mesto, oveľa väčšie ako ktorákoľvek kmeňová osada. A tým je mesto Aménia. Žijú v ňom všetky kmene.

Dlho sa zvažovalo, či stretnutie Mhinory nebude vždy tam, a jeden rok to tak aj bolo. Viac na skúšku. No nakoniec sa vodcovia a vodkyne vrátili k tomu, aby každé stretnutie Mhinory bolo vždy v inej kmeňovej osade. Aby

každý kmeň tak mal tú česť hostiť všetkých vodcov a vodkyne.

Všetky kmeňové osady to majú rovnako. Hlavná cesta rozdeľuje osadu na dve strany, v strede s pavilónom, na začiatku osady domy práce a učenia a na konci dom regenerácie a dom žien a kúsok ďalej Thara.

Aménia je naozaj úchvatné mesto. Má štyri hlavné cestné prúdy, v strede samozrejme veľký pavilón, no každý ten štvrt'kruh je obývaný iným kmeňom.”

“A čo vyvolení?”

“Pozdĺž každej jednej z tých hlavných ciest sú dlhé budovy, ako ich poznáš aj zo začiatku kmeňových osád. Sú to domy práce, učenia, ale aj domy regenerácie. Blízko centrálného pavilónu bývajú aj vyvolení. Mesto je ozaj veľké a tak každý ten štvrt'kruh je ešte predelený jednou širšou cestou, na konci ktorej ďaleko od centrálného pavilónu, má každý kmeň jeden svoj menší pavilón.

V týchto miestach opäť žije aspoň po jednom páre vyvolených zeme a svetla a tiež je tu vždy aj po jednom dome regenerácie.

Je to krásne mesto” - dodá nakoniec, takmer až s povzdychom.

“Takže už si tam bola?”

“Áno. Tak ako ty, aj my prechádzame po jednotlivých kmeňoch. Poznať danosti jednotlivých kmeňov je pre našu prácu dôležité. A jedno obdobie som tam strávila. Má inú dynamiku ako kmeňové osady.”

“A ako to je s vodcom v tom meste, keď sú tam všetky kmene a nie je to žiadna malá osada?” - pýtam sa so záujmom.

“Každý kmeň má svojho zástupcu, toho kto už bol vodcom samotného kmeňa a jeho aktívna služba v kmeňovej osade skončila. Je to štvrtý rok kedy slúžia, no konajú v súlade s aktuálnym vodcom daného kmeňa.

Pre nás vyvolených je to skvelá škola, kde sa miesia energie jednotlivých kmeňov. Spev Lumo zaznieva nielen z centrálného pavilónu, ale aj z tých malých pavilónov. A samozrejme musí byť jednotný, začať z každého miesta v rovnakú chvíľu. Ak sú nejaké malé časové odchýlky v rámci kmeňových osád a iných miest na Aurore, to až tak

nevadí, no v meste by to nebolo dobré. Tam je zvlášť dôležitý plný súlad.”

“No ale pozorujem, že ste všetci takí vzrušení, či ako to pomenovať. Stalo sa niečo?”

“Vlastne ešte tak celkom nie. Ale Mhinora rozhodla, že dnes podvečer sa odhalí tajomstvo trinástej tabuľky. Zatiaľ nám vyvoleným, vodcom a vodkyniam. Zrejme je to niečo naozaj veľké, keď sa zvolil tento postup. Keď sa odhalí všetkým musíme byť pripravení dať podporu nášmu národu.”

Bola som zvedavá či sa to tajomstvo dozviem aj ja. Budú o ňom určite diskutovať a museli by dávať pozor, či som tam, alebo nie. Vzrušenie zaplavilo veru aj mňa.

“A čo Zion? Kto to vlastne je?” - neviem celkom ako to povedať, možno sa mi to napokon len zdá, že je nejako viac významný, keď oni tu nikoho nestavajú na piedestál.

“Zion žije teraz v Aménii, no je jedným z úzkeho kruhu tých, čo sa postupne oboznamovali s textom trinástej tabuľky. Do každej kmeňovej osady bol teraz vyslaný jeden

z tohto kruhu. Budeme viesť diskusie, aby sme všetko správne pochopili. Až potom bude odhalená nášmu ľudu.”

“Zdalo sa mi, že niektorí už poznajú ten text.”

“Áno, myslím, že s Naluom niečo Nijo už konzultoval. No možno len chcel vedieť predbežne aké nálady by to v obyvateľstve mohlo vyvolať.”

Takže Nalu už poznal tajomstvo trinástej tabuľky? Nič neprezradil. Musela som sa tomu usmiať a potom mi napadlo, že to asi nebolo jednoduché vedieť a nemôť o tom s nikým hovoriť.

Zdalo sa mi, že sa hádam ani nebudem vedieť sústrediť na prácu, no šlo to ľahšie ako som si myslela. Celý deň bol pretkaný fluidom jemného závoja tajomstva. Bola som naozaj úprimne zvedavá. Pýtala som sa Zinie, či sa s nejakou tabuľkou robilo toľko tajností, no povedala, že si nespomína na nič také. Že, vždy sa nejaký čas síce počkalo, ale bolo to skôr preto, aby preklad do súčasnej verzie jazyka bol správny. Takto dlho to nikdy netrvalo.

V dome práce sme sa ten deň pridali k tým, ktorí vyrábali sviečky. Bola to voňavá práca a mne sa zdalo, že nasiaknutá

všetkou tou vôňou sa priam vznášam. Pozorovala som ich. Vyrábali tie sviečky akoby to bolo niečo veľké, akoby to bolo to najdôležitejšie pre život. Celkom ma tá ich zbožná úcta uchvátila.

Uvedomila som si, že vlastne to tak bolo na celom ostrove. Čokoľvek, ktokoľvek robil, robil to práve takto. Ak sa z nejakého dôvodu necítil dobre, radšej si doprial oddych. Hovorili, že tak by tú narušenú rovnováhu mohol preniesť do toho čo robí. A to nechceli.

Poobede sme vyšli von do malého pavilónu a pochutnali si na drobnom chrumkavom ovocí pripomínajom maliny. Zbožňovala som maliny, no toto ovocie nemalo vôbec tie malé kôstočky. Boli priam božské a mne sa zdalo, že sa hádam už viac ani vznášať nemôžem. Napadlo mi, či nebude nasledovať pád, nejaké nepríjemné vytriezvenie, ale opäť raz som túto myšlienku zahнала a plne sa ponorila do tohto vznešeného pocitu blaženosti.

Deň sa chýlil ku koncu a večer sa nakoniec prikradol celkom nenápadne. Všetci vyvolení sa vybrali do centrálnemu pavilónu. Po večerných spevoch tam malo byť aj večerné hodovanie spolu s vodcami a vodkyňami tejto

osady. Bolo mi teda jasné, že ja tam nebudem a posmutnela som.

Krátko na to, ako sa všetci vyvolení chystali na večerný spev, stretla som sa aj so Zionom. Bol vo veku Nija, pohľad prenikavý, pozdravili sme sa a prehodili niekoľko málo slov, ktoré zakončil tým, že ma rád uvidí pri večernom hodovaní a odhalení textu trinástej tabuľky. Prekvapil ma, nebola som Auroranka a myslím, že môj zaskočený výraz v tvári neunikol jeho pozornosti. No len na mňa žmurkol a pozrel na Noleho.

Zrejme im neunikla naša vzájomná náklonnosť a brali ma viac za svoju ako za cudzinku. Zahrialo ma to pri srdci, dojatím som sa takmer rozplynula.

Už o pár chvíľ sme teda všetci vyvolení a ja s nimi, vyrazili k centrálnemu pavilónu. Vystúpili sme na jeho vrchnú otvorenú časť, pod ten veľký “zvon”. Tam bolo príjemne.

Väčšina spievala. Vlastne len ja a Zion nie. Keby som vedela plne spievať spev Lumo aj ja, tak by som sa k nim pridala, no to som sa ešte len mala učiť v nasledujúcom zimnom období. A tak, aby bol dodržaný pomer žien a

mužov pri speve, my dvaja sme sa postavili vždy poza niekoho. Ja poza Noleho a Zion za Milu, aby jej ako žene v očakávaní potomka dodal podporu.

Všetci sa otočili smerom von spod kupoly, smerom k samotnej osade a potom zaznel tak nádherný spev, že som mala čo robiť, aby som sa udržala na nohách. Bol mocný až mi po chrbte behali zimomriavky.

Zionovi to neuniklo, stáli sme dost' blízko seba, len sa na mňa usmial, aby mi dodal silu a odvahu. Celý spev bol ako mohutná vlna nekonečného súcitu, lásky a odhodlania do ďalších dní.

Pri večernom hodovaní som sa ich potom pýtala, prečo teraz znel tak mohutne. Tých vysvetlení bolo viac. No jedno z nich bolo aj to, že aj keď som sa občas tohto spevu zúčastnila ako svedok, tak zväčša ho spievali tak najviac štyria a teraz vlastne všetci vyvolení aj tí zemskí. A to vnášalo iný rozmer.

Vyvolení zeme sa spevu Lumo zúčastňovali zväčša raz za týždeň. Bola to hlavná činnosť vyvolených svetla, no pre určitú vyváženosť to už po niekoľko storočí robili takto.

Ten večer mi jedlo chutilo tak nejako inak. Oveľa, oveľa lahodnejšie. Nakoniec sa slova ujal práve Zion, všetci vedeli čo bude nasledovať a jemná vrava celkom stíchla. Aj ja som bola zvedavá ako keď som na Vianoce mala konečne rozbalit' svoj darček.

“Drahí moji, všetci poznáte príbeh záhadnej trinástej tabuľky a na jej plné odhalenie ste čakali už dost'. Je mi ct'ou, že vám môžem dnes odhalit' jej text. Dlhو sme premýšľali, či ide o nejakú metaforu, či to, čo je na nej zaznamenané môže byť pravda. S istotou to nevieme stále. Veríme však, že spoločne ľahšie prenikneme do jej pravdy.

Na tabuľke sa píše:

Až raz jedného dňa budete čítať tieto slová, my tu už nebudeme. Budú tu s vami naši potomkovia. Pre mnohých to bude prekvapením. Sme synmi a dcérami z ďalekej hviezdy. Verili sme mnohým božstvám. No najmä, verili sme v seba. Verili sme, že my sami sme ako bohovia, v ktorých sílu sme uverili. Nie každému sa v

našej domovine pozdávalo naše zmýšľanie a tak sme sa uchýlili na Zem. Tu sme boli sami sebe pánni a cítili sme sa byť pánni tvorstva. Ľudia tu boli primitívni. Nepoznali zhola nič z toho čo my, nepoznali silu, ktorú sme my bežne už používali.

No netušili sme nič o tom, aká nebezpečná je pýcha a aká dôležitá je pokora. Ostrov, na ktorom sme sa usídlili, sme zničili. Potopil sa a len hrstka z nás sa zachránila. Objavili sme nádherný ostrov Auroru. Stal sa našim novým domovom a my sme vďační, že sme boli prijatí. Netušia nič o našom pôvode, že nie sme v skutočnosti ľudia tejto Zeme. Prejavili nám úctu, no nie podriadenie. Tieto dcéry Zeme sú krásne, oplývajú múdrosťou a rozvahou. Sú iné, ako ženy s ktorými sme

sa doteraz stretli. Dostali sme druhú šancu na život, nikdy ju nepremárnime. Vďaka za ňu.

Keď budete toto čítať, pamätajte že oplývať touto silou môže byť aj zničujúce. Pamätajte na pokoru voči Životu.”

Zion dočítal tento naozaj nevšedný text. Všetci boli ticho, no neuniklo mi, že väčšina s jemným úsmevom prikyvuje.

“No, vlastne to veľa vysvetľuje.” - poznamenal niekto.

“To poznanie o sile, ktorú vtedy priniesli už poznáme. Pokore sme sa ako národ postupne naučili.” - poznamenal niekto ďalší, v mojej hlave to priam šumelo. Neznámi boli z ďalekej hviezdy. Neuveriteľné, no zdalo sa, že ich to až tak nevykoľajilo ako mňa.

“Zion, je to pozoruhodné, môže to vyvolať rôzne nálady medzi obyvateľstvom. Je nejaký plán, aby to ľudia vedeli prijať?” - spýtal sa Milo.

“Áno. Dnes boli s týmto textom oboznámení vyvolení a vodcovia v osadách. Nasledujúci týždeň budeme obchádzať aj všetky Mhenea domy. To je prvoradé. Nechceme to robiť prostredníctvom Thabov. To by nebolo ono.

Ako viete, je vytvorená malá skupina, ktorá sa tabuľkou už nejaký čas zaoberá. Je to naozaj nevšedné poznanie, aj keď si myslím, že niektoré naše dávne zdroje to jemne naznačovali. Chceli by sme mať pripravený nový variant hry Spoznajme sa, alebo len nejakú jej úpravu, aby to pre ľudí bolo o niečo ľahšie.”

Všímam si, ako vlastne všetci prikyvujú.

“Sme presvedčení, že cez túto hru, by to možno šlo ľahšie. Vieme, že budú aj takí, pre ktorých to bude len ťažko predstaviteľné až pochopiteľné. Tí potrebujú dostať podporu. Aj preto chceme, aby s textom boli oboznámení vyvolení a mohli tak už poskytnúť podporu. Niektorých toto poznanie nechá chladnými, nebudú sa tým moc zaoberať.

Trinásta tabuľka je naozaj špecifická. To, že boli tieto tabuľky umiestnené tak ako boli, napovedá, že už oni sami si boli vedomí toho, že to môže vniest' rozruch do bežného života.

Za mňa a nakoniec sa celá naša skupina zhodla na tom, tak ako pred chvíľou poznamenala aj Hania, veľa sa tým vysvetľuje.

Ľudia už vedia, že sa bude odhaľovať text tejto tabuľky, aj to, že to bude mať svoj postup. V tejto chvíli vedia, že ten text môže prekvapiť, zaskočiť, že obsahuje informáciu, ktorá sa nemusí prijímať ľahko. Veríme, že aj toto poznanie už pomôže ľahšie prijať jej text.”

Zion sa usmial a čakal, či ešte niekto chce niečo dodať. No myslím, že táto zásadná informácia potrebovala v každom tak nejako dosadnúť. Mne to znelo romanticky. Neznámi z ďalekej hviezdy.

“Na náš bežný život na Aurore by to nemalo mať veľký vplyv a priniest' nejaké veľké zmeny. Skôr len znovu si pripomenúť pokoru, s ktorou využívame naše

technológie.” - ukončil toto odhalenie trinástej tabuľky Nalu.

Tieto jeho slová sa stretli s jednohlasným súhlasom. Všetci sa zhodli aj na tom, že nový variant hry bude treba naozaj dobre pripraviť a všimla som si, že táto myšlienka priniesla nové vzrušenie.

Hodovanie sa pomaly ukončilo a my sme sa pobrali do našich host'ovských domov. Cestou sme videli viacerých ako postávali vonku pri ceste. Vedeli čo sa v centrálnom pavilóne odohralo a myslím, že chceli vyčítať čo - to z našich tvárí.

Obdarili sme ich úsmevmi, že všetko je v poriadku. Čítala som im v očiach, že sa naozaj upokojili. Oni netušili čo je na tej pre nich stále záhadnej trinástej tabuľke. Pri niektorých sme sa pristavili. Pozorovala som, ako ich vyvolení len požehnali a len púhym pohľadom ubezpečili, že sa nemajú čoho obávať. Boli to dojemné gestá.

65 - Zvláštny odkaz

Asi najviac otázok vyvolali ale znaky na druhej strane tabuľky, a to v jej samom strede. Väčšina tých, ktorí sa tabuľkou zaoberali a tak ako sa postupne vyvolení s ňou oboznamovali, chápali tieto znaky ako odkaz na ďalší súbor tabuliek. Domnievali sa, že odhalia niečo viac zo života na samotnej hviezde.

Druhá strana tabuliek bola vždy čistá, bez akýchkoľvek znakov. No tu aj toto bolo iné. Tabuľka vyvolávala hodne otázok, povedala by som, že vyvolala viac otázok, ako že by vniesla viac svetla do tejto histórie.

Predpokladalo sa, že neznámi z ďalekej hviezdy chceli nejakým spôsobom zanechať pre budúce generácie aj informáciu o svojom pôvode.

Celý nasledujúci týždeň, hlavne počas večerného hodovania sa viedli vzrušené rozhovory, ani nie tak o tom, čo na tabuľke bolo napísané, ako o tom, čo tam nebolo. To bolo niečo čo vynášalo na svetlo sveta ešte väčšiu záhadu.

Kde by mohol byť ďalší súbor tabuliek? Od príchodu týchto neznámych na Auroru uplynulo niekoľko tisíc rokov. Nakoľko sa dalo spoľahnúť na poznamenanú indíciu, keď krajina bola nepochybne za ten čas zmenená?

Boli to pozoruhodné rozhovory.

Niektorí hovorili, že to nie je podstatné, že predsa už nejaký čas boli na Zemi, kým prišli na Auroru. Čo bolo ale zaujímavé, bolo vnímanie tých pocitov, aké to pre nich muselo byť, keď sa ocitli v celkom neznámom svete. A aký vlastne bol život na tej ďalekej hviezde? To zatiaľ nikto nevedel.

Boli to naozaj vzrušujúce dni a hlavne večery. A potom prišiel deň, kedy sa tajomná trinásta tabuľka odhalila všetkým ľuďom. Všetci boli zvedaví, povedala by som, že aj tak trochu ostražití, aké nálady to vyvolá.

Ani neviem ako pomenovať ten nevšedný pocit, byť súčasťou okamihu objavovania dejín. Cítila som sa ako taký malý dobrodruh. Otázok, ktoré táto tabuľka priniesla, bolo viac ako dost. Odpovedí menej. No pozorovala som, že tým neboli ani znechutení, ani nejako

otrávení. Verili, že v pravý čas sa odhalí aj ďalšia pravda, možno aj zo samotného života na hviezde.

Všimla som si ale ešte niečo. Bolo to priam až do očí bijúce. Tá skupina, ktorá sa tabuľkou zaoberala už nejaký čas, pozostávala hlavne z vyvolených svetla, no každý kmeň tu mal svojho zástupcu, a prizvaní boli aj odchádzajúci, aby sa vyjadrili. Lenže vyvolení svetla čítali tie neznáme znaky tak, akoby ich poznali.

Pýtala som sa, či sa napojili na priestor poznania.

“To my všetci, aby sme lepšie pochopili toto posolstvo.” - znela vlastne celkom strohá odpoveď. No ja som tu aj tak vnímala, že je to iné. Akoby vyvolení svetla mali toto písmo hádam v samotnej krvi. Vyzeralo to, akoby to pre nich ani nebol neznámy text.

Spomenula som si na výlet pri ruinách. Mala som pocit, že tam je ukrytá odpoveď, no zahnila som tieto myšlienky, pretože od toľkého vzrušeného premýšľania, sa mi už začínala točiť hlava.

No jeden večer mi to predsa len nedalo a pri večeri som nadhodila tému ruín a vyslovila otázku. Všetci zostali

ticho, pozreli sa na mňa, akoby sa čas zastavil, poniektorí prestali aj prežívať a vyjavene sa na mňa dívali. Až ma to vyľakalo. Moja otázka sa mi zdala celkom jasná a logická, nechcelo sa mi veriť, že by im nenapadla.

Vychádzala som viac z toho, že predsa takéto tabuľky spisovali Aurorania. No mohli tieto tabuľky spísať neznámi, bez vedomia Aurorianiek? Alebo hárka z nich vedela o tomto nezvyčajnom pôvode neznámych a z opatrnosti, že ľud nie je na takú pravdu ešte pripravení sa rozhodli ich ukryť?

“No to je zaujímavá otázka. Dvanásť tabuliek je napísaných spôsobom, ako sa bežne v tom období používal. Znaký na nich však hovoria o trinástich tabuľkách, takže tí čo ich spisovali, museli vedieť aj o tej poslednej.” - zamyslel sa nahlas Milo.

“Áno, je to jedna z otázok, ktorá tu je od počiatku čo sa našli. Kto ich v skutočnosti spísal. Práve Nijovi sa pozdáva, že by to mohlo byť tak, ako si práve naznačila.” - usmial sa Nalu a vrava pokračovala ďalej, akoby sa nič nestalo.

Na druhý deň som zašla do Thary. V týchto dňoch, keď sa odhalilo tajomstvo tabuľky sem viac ako inokedy chodili ľudia. Myslím, že si to potrebovali zrovnať v hlave. Bolo to naozaj nevšedné poznanie.

Premýšľala som nad tým, ako by to bolo v mojom svete, keby sa niečo také objavilo a odhalilo, že nejaký národ sem prišiel z akejsi ďalekej hviezdy. Ako by sa k tomu pristúpilo. Za tie roky tu bolo obyvateľstvo nepochybne premiešané, krv neznámych kolovala hádam v každom jednom Auroranovi či Auroranke.

Z mysle mi neschádzala otázka či život na tej hviezde stále je. Či nakoniec nezničili aj svoju hviezdu. No potom, vždy prevážilo to, čo povedal aj Zion.

“Je to len jeden fragment z veľkého obrazu. Nešpekulujme, zatiaľ vieme len toľkoto.

Dnes s istotou vieme, že neznámi, boli naozaj zďaleka. Že nám priniesli nové technológie, vo vtedajšom svete celkom revolučné, že tu na Aurore, sa učili spolu s pôvodnými obyvateľmi pokore voči životu.

Možno raz, jedného dňa, bude nájdený ďalší súbor tabuliek a vnesie viac svetla do tejto záhady. Možno opäť raz tak ako teraz, nevšedným spôsobom, keď my sami budeme pripravení počuť celú pravdu.”

Obdivovala som, že ľuďom nič nezatajovali. Priznali tabuľku, jej text, záhadné znaky na jej druhej strane. No nechceli špekulovať, čo a ako mohlo byť. Hovorili, čo ak by sme teraz prijali nejakú domnienku a o niekoľko rokov, či o niekoľko sto rokov, keď už tu my nebudeme, sa pravda odhalí? Ako by si nás mohli potom naši potomkovia vážiť?

Môžeme len úprimne povedať, domnievame sa, že by to mohlo byť takto a takto. Ale istotu teraz v mnohých odpovediach nemáme, mnohé z nich zostávajú otvorené. Ten odkaz je v podstate jasný, dôležitá je úcta a pokora voči Životu. To je to, čo si potrebujeme neustále pripomínať. To, bolo to, čo v komunikácii s ľuďmi napokon vždy vyzdvihli.

Páčilo sa mi to priznanie, že tabuľka priniesla viac otázok ako odpovedí.

Boli to vskutku nevšedné dni. Myslím, že to nemohli urobiť lepšie ako na jeseň. Bolo to ako nové semienko poznania ich pôvodu života a ľudia po celej Aurore tento fakt prijali s pokojom.

Naši predkovia prišli z ďalekej hviezdy. V našich žilách koluje aj ich krv. Akoby ani o nič nešlo. Napokon väčšina ľudí poznala len život na Aurore, pre nich bol rovnako neznámy aj život len o niekoľko tisíc kilometrov ďalej, nie to ešte niekoľko desiatok tisíc kilometrov.

Vášnivé diskusie vyvolávala aj samotná úprava hry Aurora - Spoznajme sa. Ako tento fakt zakomponovať, keď bolo stále toľko otázok? No zistovali sme, že ľud si s tým poradil. Prv ako sa urobili priamo nejaké doplnenia hry, tak si ľudia kládli tieto otázky, fantazirovali aký ten život na ďalekej hviezde asi mohol byť.

Do hry nakoniec na popud ľudu sa pridávala hviezda, tá mala symbolizovať domovinu neznámych. Doteraz, keď sa hral ten variant stretnutia neznámych s Aurorankami, tak jednoducho odkazovali na lode, na ktorých sa priplavili. No ľudia chceli ísť o kúsok ďalej a chceli sa hrať. Niektorí

si rovno na herné plátno tú hviezdu domaľovali. Bolo pozoruhodné, ako tvorivo niektorí k tomu pristúpili.

Veľa sa v tomto čase spievalo, veľa ľudí sa prirodzene pridávalo, hlavne k večernému spevu Lumo. Myslím, že v každom toto odhalenie potrebovalo pomaly dosadnúť.

Študovali sa staré texty, či sa nenájde nejaký ďalší odkaz, niečo, čo sa doteraz javila len ako nezvyčajná poznámka, no mohla niečo málo prezradiť. Zdalo sa však, že tadiaľto cesta nevedie, napokon vyvolení dobre poznali tieto texty.

Táto jeseň bola naozaj tak čarovne nevšedná.

Stále ma to ťahalo k tomu mostu medzi dvomi skalnými strážnymi ostrovmi. Nevedela som čím to môže byť, až mi raz jedného dňa Nalu prezradil niečo, o čom som do tej chvíle nemala ani poňatia.

“Práve tu, sme teba a Joleho vytiahli z vody. Célie, neviem či s tebou o tom niekto hovoril, no je to povedal by som až zázrak, že ste sa vy dvaja zachránili. Vaša loď sa potopila ďaleko odtiaľto, už to, že si vás strážci vôbec všimli v mori je neuveriteľné.

Vedeli sme, že na mori je silná búrka a väčšina z nás cítila, že sa niečo stalo, no niekoľko dlhých hodín to bolo akoby zahalené. Nevedeli sme preniknúť do toho poznania, čo sa stalo. Vy dvaja ste boli ako dva zázraky.” - pozrel na mňa a obdaril ma úsmevom.

“To som naozaj netušila, že tu je to miesto. Myslela som, že niekde ako sme robili obrad rozlúčky.” - neviem či som viac zmätená, či prekvapená.

“Áno, niekde tam v diaľke sa vaša loď potopila. Vás dvoch prúd unášal naozaj veľmi ďaleko. Aj nám sa to zdá neuveriteľné. A úplná záhada pre nás bola, že Jole ani nemal žiadne veľké zranenia. Bol hlavne len vysilený.”

“Ako sme to vlastne mohli prežiť?” - zamýšľam sa opäť raz nahlas.

“Nuž, to je aj pre nás záhada. Keď sme prenikli do toho poznania čo sa udialo, naši ľudia sa plavili niekoľko dní po mori. Aj pre nás bolo veľkým prekvapením, keď vás dvoch zanesli prúdy až sem. Pravda je, že prúdy sú okolo Aurory naozaj silné a v niektorých obdobiach roka, ešte silnejšie.”

Zdá sa to priam neuveriteľné. Mohla som si nejako pamätať toto miesto? Nalu povedal, že som možno na nejakej úrovni vnímala čo sa okolo mňa deje.

Vnímala som, ako sa moje srdce naplňa žiarou lásky a vďaka voči Životu. Myslím na to, akú obavu som mala paradoxne z môjho pobytu v tejto osade.

Nalu ticho načúva môjmu priznaniu, že práve z ohnivých som mala najviac obavy. Ak sa u nás doma hovorilo o niekom, že bol moc ohnivý, zväčša to nebolo nič lichotivé. Myslela som si, že budú výbušní a oni pritom boli nesmierne srdeční. Áno, aj vášniví, takým kúzelným spôsobom.

Netušila som, že taký temperament, akým ohniví oplývali, môže byť tak úžasný. Nikdy doteraz som to tak nezažila. Skôr naopak. Nalu s pochopením počúva čo mu rozprávam a usmieva sa. Znovu tým jeho záhadným spôsobom.

Jeseň sa chýlila ku koncu a ja som vyslovila pranie môcť najbližší obrad Muno stráviť práve tu s ohnivými.

“O ten zážitok by som si nedovolil t'a pripraviť. Ohniví sú v tomto, teda aspoň podľa mňa, najlepší. Ich rituály sú, sám neviem ako to pomenovať, sú predchnuté samotnou esenciou života a zároveň tou tichou pripomienkou, že aj toto raz pominie. Je to nezvyčajný pocit, ako keď sa zmieša trpké s tým najsladším. Milujem to.”

Pozorujem Naluho a uvedomujem si, že hádam som ho ešte ani nevidela tak premoženého emóciami, až ho mám chut' objat'.

“Počas zimy budeme opäť v Roraime a budeš sa učiť spevu Lumo. Myslím, že už si na to pripravená. A na jar sa pridáme k zemským.”

Chcela by som vedieť akí sú zemskí.

“Hm,” - zamýšľala sa Nalu, akoby hľadal správne slovo, či slová. “Ak by som ich mal charakterizovať jedným slovom, tak s istotou môžem povedať, že sú starostliví. Takým tým tichým spôsobom. Robia veci bez veľkej okázalosti, to, čo je potrebné.”

Zamýšľam sa, ak by sme každému kmeňu mali priradiť jedno slovíčko, aké by to bolo a Nalu mi ide na pomoc.

“Vzdušní sú vynaliezaví, bez ich vynaliezavosti a vynálezov, by hádam Aurora ani nebola Aurorou. Vodní tí sú hodne emocionálne vnímaví, romantickí ale hlavne vytrvalí. Ako voda čo si razí cestu krajinou. K ohnivým určite patrí vášeň, sú tak nádherne vášniví a zapálení pre život sám. Zemskí sú pevní, ako zem o ktorú sa bezpečne môžeš oprieť a teda jedným slovom starostliví.”

“A čo vyvolení?” - som zvedavá ako seba samých vnímajú oni.

“Nuž, našou úlohou je dohliadať na rovnováhu, zemskí vyvolení viac tým fyzickým spôsobom a my viac po tej stránke energetickej.

Neviem či si si všimla, ale krátka charakteristika každého kmeňa je aj v samotnej hre. Naša úloha je tu označená ako ochranná. Či vyvolení zeme či svetla, chránime tú krehkú rovnováhu života. Hovoria nám, neviditeľní ochrancovia. Našu prácu nejde moc vidieť, skôr len cítiť. Zemským vyvoleným, ľudia hovoria záchranári.”

“Hm, ale ak by sa rovnováha nevychýlila, tak by nedošlo ani k úrazom, či ochoreniu nie?”

“Áno, to je pravda. No sme len ľudia. Nie vždy vieme na prvú dobrú pochopiť signály, ktoré nám život dáva, kam sa nás snaží viesť. Preto občas, aj keď to nie je príjemné, tak sa ti stane, že sa potkneš a spadneš. A niekedy je to to najlepšie čo sa ti môže stať. Vtedy je potrebné zastaviť sa, dopriať si čas. Telo je múdre, v podstate vie čo má robiť. My mu len trošku pomôžeme, aby to šlo ľahšie a dlho sme sa netrápili napríklad bolesťou.”

Toto krásne jesenné popoludnie, ktoré som strávila spolu s Naluom dlhým rozhovorom, ma ešte dlho hrial na srdci. Tešila som sa na blížiaci sa obrad Muno a tešila som sa aj na návrat do Roraimy.

Pokračovanie nabudúce

Aj keď sa to spočiatku nezdá, v niekom predsa len rozruch odhalenie trinástej tabuľky vyvolalo. Kto kladie neutíchajúce otázky?

Blíži sa zima a s ňou sa Célie sťahuje späť do Roraimy. Cestou sa dozvedá o skúškach lásky, ktoré páry podstupujú po prvých požehnaniach. Premýšľa nad nimi aj počas výstupu po dlhom schodisku do samotnej Roraimy. Začína sa učiť spev Lumo a v sne na Mhenea lôžku sa jej odhaľuje život na ďalekej hviezde.